

گفت و گو با رضا یزدانی
درباره سریال «پدر گوار دیولا»
سعید نعمت‌الله و مسعود کیمیایی

پسندیده سریال را پیشتر می‌کند

گفت و گو: هلیا نصیری
روزنامه‌نگار

از خوانندگانی که در اواخر دهه ۷۰ به میدان آمدند و در دهه ۸۰ به شهرت رسیدند، رضا یزدانی را می‌توان به عنوان چهره‌های شاخص در این عرصه نام برد. خواننده‌ای که اگر چه فعالیت هنری‌اش را به صورت حرفه‌ای از سال ۱۳۷۷ با خوانندگی و آهنگسازی تئاتر «دادگاه جنجال برانگیز» آغاز کرد ولی نخستین آلبومش را در سال ۱۳۸۰ با نام «شهر دل» منتشر کرد. در روزهایی که مسعود کیمیایی در تدارک ساخت «سریازهای جمعه» بود، رضا یزدانی هم به دفتر هدایت فیلم رفت و حتی برای ایفای نقش یکی از سربازان فیلم، تست گرم هم شد. یزدانی در نهایت در فیلم «سریازهای جمعه» بازی نکرد ولی مسعود کیمیایی آلبوم جدید یزدانی را شنید و با هوش موسیقایی‌اش، استعداد خواننده جوان را تشخیص داد. چند سال بعد

وقتی مسعود کیمیایی فیلم «حکم» را می‌ساخت، یزدانی خواننده‌ای شناخته شده بود؛ خواننده‌ای که بعد از قطعه «چردن جردن» و به خصوص قطعه «لاله زار» میان گروهی که سلیقه‌ای متفاوت از موسیقی پاپ رایج داشتند گل کرده بود. اجرای ترانه «از لاله زار که می‌گذرم» که متن ترانه‌اش برای فیلم «حکم» تغییر کرده بود، در مقابل دوربین مسعود کیمیایی، شهرت و اعتباری افزون‌تر برای رضا یزدانی به ارمغان آورد. خواننده‌ای تازه نفس از راه رسیده بود که صدا، لحن و موزیکش ربطی به حال و هوای رایج موسیقی دهه ۸۰ نداشت.

صدایی تازه و متفاوت که مناسب ترانه‌های اجتماعی بود. در سال‌های بعد، فعالیت توأمان یزدانی در موسیقی و سینما به شکل پررنگی ادامه یافت؛ سال‌های پرکاری در موسیقی، سینما و تئاتر. خواندن ترانه «وطن یعنی» برای تیم ملی فوتبال که به جام جهانی برزیل ۲۰۱۴ راه یافته بود؛ خواندن در کنسرت «شب موسیقی فیلم مسعود کیمیایی» به رهبری بهزاد عبدی و خوانندگی در نمایش «ترانه‌های قدیمی: پیکان جوانان» به کارگردانی محمد رحمانیان؛ فقط بخشی از روزهای پرکاری یزدانی در نیمه اول دهه ۹۰ بود. در این سال‌ها یزدانی برنده جایزه سالانه «موسیقی‌ما» برای آلبوم «وئل در آینه» به عنوان بهترین آلبوم پاپ را در سال ۱۳۹۵ شد و یک سال بعد جایزه انتخاب مردمی «موسیقی‌ما» را برد. در این سال‌ها یزدانی بازیگری، آهنگسازی و خوانندگی را به صورت توأمان دنبال کرده است. او که نخستین بار برای خواندن در فیلم «حکم» کیمیایی نندیس جشن حافظ را برده بود در سال‌های بعد ۳ بار دیگر هم این جایزه را به خانه برد. آنچه اخیراً از رضا یزدانی دیده‌ایم بازی در «خان کشتی» مسعود کیمیایی بوده و همچنین برای سریال «پدر گوار دیولا» به کارگردانی سعید نعمت‌الله خوانندگی کرده است.

با خواننده - بازیگری که در این سال‌ها صدایی متفاوت برای موسیقی بوده و همچنان کوشیده تا به موفقه‌های شخصی‌اش وفادار باشد و بن به موج‌های مدرن ندهد، گفت و گو کرده‌ایم.

موسیقی و بخش ترانه در هر سریال مخاطب خود را دارد و به نظر من قطعاً مخاطب‌های جدیدی به سریال اضافه شده و این هم از هوشمندی سعید نعمت‌الله به عنوان کارگردان است. درباره تجربه همکاری با نعمت‌الله نیز باید بگویم که کارهایی که او می‌سازد به سینمای کیمیایی خیلی نزدیک است. کارهای او دنیای سینمایی آقای کیمیایی را دارد و فکر می‌کنم که از سینمای کیمیایی خیلی وام گرفته است. از همکاری در این سریال خیلی خوشحالم.

یکی از ترانه‌هایی که در این سریال خیلی گل کرده، ترانه «قاتل خونسرد» است.

بله، این موضوع برای خودم هم اتفاق جذابی بود. من ۳ ترانه در «پدر گوار دیولا» اجرا کردم که یکی تیتراژ پایانی و ۲ ترانه در متن سریال بود؛ برای همین موضوع برایم جذابیت خاص خودش را داشت. در این میان، ترانه «قاتل خونسرد» برای خود من نیز قابل توجه بود. این ترانه بهترین کارم در ۲۰۳ سال اخیر بوده و زمانی که سعید نعمت‌الله آن را شنید، خیلی خوشش آمد و همان لحظه گفت: «این برای سریال ماست.» همانطور که گفتیم این ترانه خیلی به دل خودم هم ننشست. بعد از پایان کار ملودی با آهنگسازی

نقش‌های ماندگار

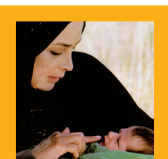
مهشید در «هامون» زن طبقه متوسط

در اواخر دهه ۶۰، با هر متر «هامسون» متفاوت‌ترین کاراکتر سینمای ایران بود؛ زنی از طبقه متوسط که عاشقانه‌ها و چالش‌هایش با حمید هامون، چند نسل را شیفته و شیدای این فیلم کرد.

«بانو»؛ زنی ایستاده در آستانه فصلی سرد

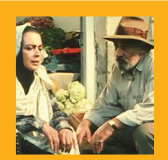
بهترین نقش آفرینی کارنامه سینمایی فری با ۷ سال تأخیر دیده شد؛ وی در نقش زنی متمول که هم در زندگی شخصی‌اش زخم می‌خورد و هم از خیر خواهی‌اش جواب مثبتی نمی‌گیرد، نقشی کاملاً منطبق با پرسونای خودش ایفا کرد؛ بانویی موقر با پیشینه خانوادگی‌ای که مبین نوعی از اشرافیت بود که روزگارش به سر رسیده بود.

دکتر شکوه

«کیمیای سر فصلی تازه در سینمای مفاصل مقدس»

بینا فری با چهره شهری و پیشینه حضور در فیلم‌های روشنفکری انتخاب‌مغفول بود که احمد رضا درویش در کیمیای انجام داد. کاراکتر دکتر شکوه در کیمیای اجرای درک‌شده بی‌تفاوتی، جلوه‌ای متمایز از تصویر متعارف زنان در سینمای دفاع مقدس یافت.

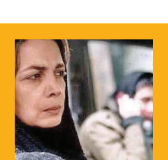
مجلی در «اعتراض» تجربه زن طبقه فرودست

بینا فری در اواخر دهه ۷۰ با یکی از متفاوت‌ترین پیشینه‌های زندگی هنری‌اش مواجه شد. پیشینه‌های مسعود کیمیایی برای بازی در نقش زن جنوب شهری فیلم «اعتراض»؛ چاشنی بزرگ برای بازیگری که پرسونایش بیشتر مناسب نقش زنان مدرن طبقه متوسط بود. فصل‌های مواجهه بینا فری با دارپوش ارجمند، جزوسکانس‌های بی‌باماندنی فیلم اعتراض است.

خانم طالقانی در «خانه‌ای روی آب» غرور بدون تعصب

در تداوم همکاری‌های بینا فری با کارگردان‌های موج نوی سینمای ایران، پس از دوروش مهرجویی و مسعود کیمیایی، نوبت به بهمن فرمان‌آرا رسید تا در نقش مکتول از هنر این بازیگر گزیده‌کار بهره‌مند شود؛ در نقش خانم طالقانی، پرستاری که گذشته‌ها با دکتر سپیدبخت داشته و حالا درگیر بیماری سرطان است.

سیماد در «خون بازی» مادرانگی در اوج

شاید بتوان گفت بازی در «خون‌بازی» آخرین نقش آفرینی درخشان بینا فری در سینمای ایران بود. همراه با دخترش که به شدت گرفتار اعتیاد است، فری اجرای متفاوت در قالب پرسونای آشنایش ارائه داد.

فهیمة پناه‌آذر روزنامه‌نگار

یاد

خدا حافظی

بابانوی موقر سینمای ایران

بینا فری در ۶۵ سالگی درگذشت

بینا فری که طی چند هفته گذشته به دلیل عارضه ریوی و قلبی در بیمارستان دی بستری شده بود، ظهر دیروز ۱۴ آذرماه از دنیا رفت. متولد سال ۱۳۳۷ بود و در ۶۵ سالگی از دنیا رفت. بازیگری که سال ۱۳۶۸ با فیلم «هامون» به سینما و استان معرفی شد و با همان گام اولش در سینمای ایران به شهرت رسید اما در همه این سال‌ها کوشید تا گزیده‌کار باشد. به همین دلیل تعداد فیلم‌های سینمایی و سریال‌هایش در طول این ۳۵ سال خیلی زیاد نیست.

بازیگری که دوران اوج فعالیت هنری‌اش را در دهه ۷۰ پشت سر گذاشت، از دهه ۸۰ با تغییراتی که سینمای ایران تجربه کرد، به‌ندرت نقش دلخواه خود را یافت و جلوی دوربین رفت. بینا فری که کارش را با یکی از مهم‌ترین فیلم‌های سینمای روشنفکری ایران آغاز کرده بود، پس از همکاری با داریوش مهرجویی در «فصلی» و «هامون» و «بانو» با فیلمسازان هم‌نسل مهرجویی مانند مسعود کیمیایی و بهمن فرمان‌آرا نیز همکاری کرد و همچنین با سینماگران نسل انقلاب چون احمد رضا درویش. بینا فری از میانه‌های دهه ۸۰ به بعد کم‌کارتر شد؛ چه در سینما و چه در تلویزیون. بازیگری که با «هامون» مهرجویی به سینما آمده بود، آخرین بار هم مقابل دوربین مهرجویی رفت و تقدیر چنین بود که «لامینور» مهرجویی آخرین فیلمی باشد که از فری بر پرده سینما می‌آید. مثلث داریوش مهرجویی، خسرو شکیبایی و بینا فری به‌عنوان عوامل اصلی فیلم «هامون»، حالا هیچ‌کدام در این جهان نیستند. خسرو شکیبایی سال ۱۳۸۷ از دنیا رفت.

داریوش مهرجویی را در انتقالی ترازیک به‌تازگی از دست دادیم و دیروز هم بینا فری چشم از جهان فرو بست.

آخرین روزها

آخرین تصویری که این روزها از بینا فری مقابل چشم داریم، بازی در نقش اقدس الملوک یختیاری است؛ نقشی که فری بیش از یک دهه پیش در سریال «سرزمین مادری» کمال تبریزی ایفا کرد و پس از پخش ناتمام در اوایل دهه ۹۰، حالا روی آنتن رفته است. اجرای پر حس و حال فری در این سریال، حالا با رفتنش دریغ‌آلود به‌نظر می‌رسد.

سینماحقیقت

بخش ویژه غزه در سینماحقیقت

در هفدهمین جشنواره بین‌المللی «سینماحقیقت» بخشی ویژه به نام «غزه» (شامل نمایش فیلم و برگزاری پتل) تدارک دیده شده است. در بخش ویژه «غزه» مستندهایی با این موضوع روی پرده می‌رود، همچنین در پتل ویژه «غزه» استادان و سینماگران بین‌المللی، درباره مسائل اخیر در فلسطین و غزه و پیامدهای انسانی آن، شیوه مستندسازی در بحران و... سخنرانی خواهند کرد. نام مستندهای بخش غزه، برنامه نمایش آثار و مهمانان خارجی حاضر در پتل به‌زودی اعلام می‌شود. در بخش غزه مستندهای شاخصی که در این حوزه ساخته شده و در دوره‌های قبل جشنواره به نمایش درآمده و چند مستند جدید روی پرده می‌رود.